

Rodina základ společnosti

Po mém otevřeném listu poslancům k ochraně přirozené rodiny se na facebooku rozvinula široká debata formou komentářů. Nacházely se komentáře, které podporovaly mé úvahy, ale také ty, které oponovaly. Zajímalo mě, jak bude reagovat druhá strana. Líbilo se mi, že tam byly věcné dotazy dost zajímavé i náročné na odpověď. Omlouvám se, že jsem nemohl odpovědět na všechny. Ale také jsem se setkal s tvrdými direkty na mou osobu. Jen proto, že mám opačný názor, jsem označován za nenávistného s velkou zlobou k homosexuálům. To znamená, že když mně někdo bude oponovat, prohlásím ho za nesnášenlivého a plného zloby. To jsou komunikační fauly. Vlastně bych jako člověk v církvi neměl do těchto záležitostí vůbec mluvit. Další protiargument se týkal toho, že má obhajoba přirozeného zákona, kde dávám výsadní postavení přirozené rodině ve společnosti, vyzněla jako dehonestace homosexuálů a byla přirovnána k norimberskému zákonu. V něm se nacisté prohlásili za nadřazenou čistou rasu a posílali Židy do plynové komory. Po mě se vyžaduje soucítění s homosexuály, ale druhá strana si servítky nebere. Kdybych jednal podobně, tak bychom na sebe jenom štěkali. K tomu bych nerad dospěl.

Také mě napadla otázka, kolik lidí orientovaných k stejnému pohlaví o redefinici tolik stojí? Domnívám se, že jde o iniciativu skupiny aktivistů a to i heterosexuálních, kteří o změnu zákona usilují. Nechci se v mých úvahách dotknout všech homosexuálů. Proto budu mé oponenty nazývat aktivisty.

Základní spor spočívá v tom, že já hájím původní definici manželství a aktivisté žádají novelu zákona. Já tvrdím, že jim rovnocenné postavení přirozené rodiny nepřísluší, tedy se nejedná o diskriminaci, oni zase se cítí být diskriminováni, tudíž jinými slovy jako by jim právo na rovnost s přirozenými manželskými páry patřilo. Proč nemohou být uznáváni stejně jako svazek mezi mužem a ženou?

Já tvrdím, že nemůžou, protože vrcholem lásky muže a ženy je sexuální spojení a tímto vyvrcholením přichází na svět dítě, plod lásky rodičů. Jejich vzájemný vrchol lásky může vyústit v nádherný prožitek a pocit sounáležitosti, ale nemůžou přirozeně zplodit dítě. Zásadní rozdíl. Heterosexuální páry jsou k tomu od přírody přizpůsobeny, homosexuálním to nebylo dáno. Kdyby byl přirozený vztah homosexuální menšiny, lidstvo by buď vymřelo, nebo by si museli zprostředkovávat děti pomocí třetí osoby, jak jsem se dověděl, prý už se to děje. Muži by si museli najít nebo zaplatit ženu, která by jim dítě donosila. U žen by jedna z nich musela najít chlapa, na kterém by jí nezáleželo, hlavně že jí zplodí potomka. Ony si ho už s druhou ženou přivlastní.

Skutečně chce k tomuto společnost redefinicí zákona dospět? Vždyť to je obchodování s dětmi, chladné plození bez lásky, jen aby si je někdo přivlastnil? Ochuzené o své přirozené rodiče nebo aspoň jednoho a nakonec vychovávané bez práva mít tátu nebo mámu. Takové dítě prožívá trauma už v prenatálním vývoji a po narození ztrácí přirozený vzor. Kdo soucítí s těmito dětmi, které přirozeně tíhnou ke svým biologickým rodičům? Uvědomují si takto jednající homosexuální páry, co dětem způsobují, jestliže si formou třetích osob obstarávají děti? Redefinice podpoří postoj, že biologičtí rodiče ztrácejí na významu, protože důležitější je, kdo děti vychovává dvě mámy, dva tátové nebo muž se ženou. Vše naroveň. Hodnota vlastních rodičů bude znehodnocena. To těžce popadne na děti.

Tím však nechci tvrdit, že výchova dětí je podřadná. Ba naopak, pro jejich vývoj směrodatná. Atmosféra lásky a předávané hodnoty člověka formují. Tato úloha postupně patří: nejdříve a plnohodnotně vlastním rodičům, protože výhradně touží po jejich lásce. Pak jednomu z rodičů, když druhá polovina chybí, dále někomu z nejbližší rodiny a posléze těm, kdo si děti adoptují, a nebo vezmou do pěstounské péče.

Jeden náš bratr vychovával od 13 let postiženého chlapce na vozíku. Jeho diagnóza nasvědčovala, že po mentální a fyzické stránce nebude schopen téměř ničeho. On si ho přes víkendy brával do kláštera, navštěvoval ho v ústavu, chodil s ním na procházky, pomohl mu v učňovském studiu. Věnoval mu veškerou péči. Ten klučina byl v 18 letech schopen se o sebe sám postarat. Vrátil se ke svému dědovi. Prostě inklinace k příbuzným se nezapře. Tohoto bratra si nesmírně vážím.

Znám svobodnou maminku, která vychovávala svého syna. Teď už je dospělý. Co všechno jako samoživitelka musela ustát a čím vším projít, aby zabezpečila živobytí a zabezpečila všechny jeho potřeby? A když se nacházel v cizině, jaké úzkosti prožívala z nejistoty, jak se mu vede. Dala by za něho svůj život. Vážím si jí, protože její sebedarování je nedocenitelné. Nedokázal bych to, co ona. Myslím si však, že absence otce byla znát.

Znám i další maminku, která žila v manželství s dvěma dětmi. Po určitém čase se zamilovala do ženy a zjistila, že tento vztah jí citově více vyhovuje a obohacuje. Daly se dohromady. Jak to dál pokračuje, nevím. Co vím, když jsme se ještě potkávali, že je velmi praktická vnímavá, bystrá žena s přátelským srdcem. Velmi dobře se s ní diskutovalo. Své děti má velmi ráda a moc dobře je vychovává. Nepochybuji o jejich kvalitách. Jen děti, jenž mají rády oba rodiče, trpí, když rodinka nežije pohromadě.

Jeden z mých přátel je homosexuál a vždy ho moc rád vidím. Optimistický, veselý, pohodový klučina, jenž svou přátelskou povahou dodává energii druhým. Nenajde se člověk, který by ho neměl rád. Dovedu si představit, že v jeho péči by se měly děti dobře.

A nakonec má švagrová vychovávala tři malé děti poté, co se můj bratr v 28 letech zabil v autě. Tehdy nejstaršímu děvčeti bylo pět a klukům dvojčatům tři roky. Byla užasnou mámou. Později si našla hodného partnera, s kterým žije doposud a s kterým má ještě jedno děvče. Všechny děti už jsou dospělé. Kromě nejmladší mají rodiny. Avšak ta nejstarší neteř vnímá, že jí vlastní táta chyběl.

Takových svědectví by se jistě našlo bezpočet. Vážím si všech těchto lidí. Velký dík patří i těm, kteří si z ústavů berou děti, aby jim poskytli domácí prostředí s laskavou péčí. Přes veškeré jejich úsilí však nemohou nahradit vlastní rodiče a jejich lásku. Ale vychovat je můžou dobře a lépe než nefunkční rodina, v níž se láska postrádá.

Manželé ve smyslu muž a žena z podstaty své přirozenosti mají za úkol v jednotě trvalé lásky plodit potomky, dát jim pocítit lásku, přijetí a bezpečí, vychovat je k pravdivým hodnotám. Tuto základní buňku společnosti nelze nahradit. Proto trvám na tom, že mají výsadní postavení ve společnosti. Ne proto, že by byli nadřazeni ostatním, ale proto, že ve společenské žebříku zastávají významné místo pro vytvoření státu. Také prezident zastává významné místo oproti druhým, ale to neznamená, že je nadřazen nad ostatními a že je diskriminuje svým postavením. Reprezentuje stát, patří mu náležitá úcta a on svým posláním slouží druhým. Společenským postavením není člověk něco víc než ostatní.

Nejlépe je, když chováme úctu jeden k druhému, respektujeme specifické poslání každého z nás, dovedeme být tolerantní k názorům druhých a společně hledáme to, co je správné pro nás jednotlivě i pro celou společnost. V tomto duchu píší i své úvahy a respektují názory druhých, aniž bych měl v úmyslu někoho ponižovat.

Homogenní občané nejsou lidmi podřadnými. Patří jim stejná úcta a důstojnost jako všem občanům. Svými dary, schopnostmi a úsilím spoluvytváří společnost a jejich důležitého přínosu je třeba si vážít.

Výsměch, agresi, tupení, ponižování vůči nim odsuzuji. Pokud si však myslím, že dělají něco nesprávného, tak jim to řeknu. Tak jednám i se svými rodiči, které mám rád. V tom není neláska, nenávisť, zloba. I homosexuálové si vyřikávají sporné věci, a přitom se mají rádi. V tuto chvíli vnímám za nesprávné jejich zrovnoprávnění s uzákoněným manželství mezi mužem a ženou, a proto se ozývám. Pro mě je prostě nepřijatelné, že máma, máma a dítě nebo táta táta a dítě je normální rodina.